

สารบัญ

บทนำ

ปริศนา 9

- ตำนานหุ่นยนต์แห่งสแกนดิเนเวีย
- สายลับภาคสนาม

ส่วนที่หนึ่ง

ฤดูใบไม้ร่วง 21

บทที่ 1

แผนที่ขุมทรัพย์ 23

- ภูมิศาสตร์ความฉลาด • ทดลองสอบดู
- คะแนน PISA ของฉัน

บทที่ 2

จากบ้าน 39

- คำเชิญ • “อย่างน้อยพวกเขาก็พยายามแล้ว”
- “คนมีเงินเขาทำแบบนั้น อย่างเราไม่ทำหรอก”
- เนื้อแคดเดียวล่าฝัน

บทที่ 3

หม้ออัดแรงดัน 65

- “นายเคยยิงใครไหม” • ประชันทันเด็กแกร่ง
- ความเสียหายที่ไม่ได้ตั้งใจ • โรคกลัวที่แคบในเกาหลีใต้

บทที่ 4

โจทยคณิตศาสตร์ 93

- รัฐมินนิโซตา

ส่วนที่สอง

ฤดูหนาว 109

บทที่ 5

เด็กอเมริกันในสังคมอุดมคติ 111

- เรื่องราวของครูสองคน • “ทำไมพวกเธอถึงได้ใส่ใจเรื่องเรียนนัก”
- “แล้วเธอไม่รู้เรื่องพวกนี้ได้ไง” • ชีวิตหลังเลิกเรียน

บทที่ 6

แรงผลักดัน 139

- ภูมิศาสตร์การเลี้ยงลูก
- การแข่งขันสุดเครียด • สมการลึกลับ
- ดูที่ความละเอียดถี่ถ้วน

บทที่ 7

การเปลี่ยนแปลงครั้งมหัศจรรย์ 165

- ปาฏิหาริย์โปแลนด์ • จากเพนซิลเวเนียสู่โปแลนด์
- เด็กจากสามเหลี่ยมเบอร์มิวดา • นักเล่นแร่แปรธาตุ
- มาตราการปฏิรูปแบบรุนแรง • “เราไม่ยอมถอยหลังใคร”
 - เด็กเก่งและมีพรสวรรค์ในอเมริกา
 - ถ้ำของเพลโต • รากฐาน

ส่วนที่สาม

ฤดูใบไม้ผลิ 197

บทที่ 8

ความแตกต่าง 199

- โรงเรียนเสมือนจริง
- ทดสอบความกดดัน • คนผิวดำในฟินแลนด์
- “ผมอยากมองว่านักเรียนทุกคนเหมือนกันหมด”
 - ความหวังชีวิตกับตลาดการศึกษา

บทที่ 9

ครูค่าตัว 4 ล้านดอลลาร์ 223

- บริษัททวดวิชา • สงครามโรงเรียนทวดวิชา
- ออกลาดตระเวนกับทีมตรวจตราโรงเรียน
- หนีจากวงล้อมหนูถีบจักร

บทที่ 10

กลับบ้าน 237

- มีความเป็นอเมริกันมากพอ ๆ กับพายไปแลนด์
 - วันแรก • นักศึกษาใหม่ในอเมริกา
- เด็กเกาหลีในนิวเจอร์ซีย์ • วงล้อหมุนถีบจักรกับเด็กชียา
- เด็กชายไร้กระเป๋าสะพายหลังกับเด็กหญิงไร้เกรด F
 - นักรบทะเลทราย

ประวัติผู้เขียน 263

บทนำ

ปริศนา

ตลอดช่วงเวลาที่ทำงานให้กับนิตยสารใหม่และนิตยสารอื่น ๆ ฉันพยายามหลีกเลี่ยงการเขียนเกี่ยวกับการศึกษา ทุกครั้งที่บรรณาธิการขอให้ฉันเขียนเกี่ยวกับเรื่องโรงเรียนหรือการสอบ ฉันจะเสนอให้เขียนเรื่องการก่อการร้าย เครื่องบินตก หรือการระบอบของใช้หวิดใหญ่ทั่วโลกแทน ซึ่งวิธีนี้ก็มักจะได้ผล

แม้จะไม่ได้พูดออกมาตรง ๆ แต่ฉันก็คิดอยู่เสมอว่าการศึกษาคือประเด็นที่ค่อนข้างเบา บทความที่นำเสนอเรื่องนี้มักพาดหัวด้วยตัวอักษรซึ่งดูเหมือนเขียนด้วยซอฟต์แวร์บนกระดานดำ และประดับประดาด้วยลวดลายขีดเขียนของดินสอ มันนำเสนอเรื่องการศึกษาด้วยเจตนาที่ดีแต่กลับแทบไม่มีหลักฐานที่จับต้องได้ แถมยังอ้างอิงแต่คำพูดของพวกผู้ใหญ่ส่วนเด็ก ๆ ได้แต่ยิ้มอยู่ในภาพประกอบที่แนบมาด้วยอย่างเงียบ ๆ

แล้ววันหนึ่ง บรรณาธิการก็สั่งให้ฉันเขียนเกี่ยวกับมิเชลล์ รี ผู้บริหารคนใหม่ที่ดูแลโรงเรียนรัฐบาลในวอชิงตัน ดี.ซี. ซึ่งกำลังเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ ฉันไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับเธอมากนัก รู้แค่เธอใส่รองเท้าส้นเข็ม

และชอบสบตาคำว่า “เวร” ออกมาเยอะมากเวลาให้สัมภาษณ์ แต่นั่นทำให้ฉันคิดว่าเรื่องราวของเธอคงน่าสนใจ ฉันจึงตอบตกลงที่จะเขียนเรื่องของเธอ แม้ว່นั้นจะหมายความว่าฉันต้องพาตัวเองเข้าไปในม่านหมอกอันคลุมเครือของแวดวงการศึกษาก็ตาม

ทว่าขณะที่ฉันอยู่ในม่านหมอกนี้ สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ฉันใช้เวลาหลายเดือนพูดคุยกับเด็ก ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ รวมถึงผู้ที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาด้วยแนวทางใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ ในไม่ช้าฉันก็พบว่าวีเป็นคนที่น่าสนใจ แต่เธอก็ยังไม่ใช่ปริศนาใหญ่ที่สุดที่ฉันค้นพบ

ปริศนาดังกล่าวกลับเป็นคำถามที่ว่า ทำไมเด็กบางคนถึงเรียนรู้ได้เยอะ แต่บางคนกลับเรียนรู้ได้น้อยเหลือเกิน

จู่ ๆ แวดวงการศึกษาก็ช่วยให้เราารู้อะไรหลายอย่างมากกว่าที่ผ่านมานในอดีตว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น (หรือควรเกิดขึ้นแต่ไม่เกิด) ในโรงเรียนหรือห้องเรียนตามเมืองต่าง ๆ แต่ข้อมูลเหล่านั้นกลับดูไม่สมเหตุสมผล ไม่ว่าจะไปที่ไหนฉันก็พบว่าเด็กแต่ละคนมีระดับความรู้ไม่เท่ากันโดยไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายได้ ไม่ว่าจะเป็เด็กในย่านร่ำรวยหรือยากจน ในย่านของคนผิวขาวหรือคนผิวดำ ในโรงเรียนรัฐหรือโรงเรียนเอกชน ข้อมูลจากทั่วประเทศเองก็เผยให้เห็นถึงระดับความรู้ที่ไม่เท่ากันของเด็ก ซึ่งปรากฏในรูปภาพที่พุ่งขึ้นและดิ่งลงเหมือนรถไฟเหาะตีลังกาอันน่าเวียนหัว ปัจจัยพื้นฐานอย่างฐานะทางการเงิน เชื้อชาติ หรือชาติพันธุ์อาจพอช่วยอธิบายความแตกต่างนี้ได้บ้าง แต่ก็อธิบายไม่ได้ทั้งหมดอยู่ดี เพราะยังมีปัจจัยอื่นที่ส่งผลอยู่ด้วยเช่นกัน

หลายปีต่อมาระหว่างที่ฉันเขียนอีกหลายบทความเกี่ยวกับการศึกษา ปริศนาก็ทำให้ฉันต้องสะดุดกับมันอยู่เรื่อย ๆ ที่โรงเรียนประถมคิมบอลลีในวอชิงตัน ดี.ซี. ฉันได้เห็นเด็กชั้นเกรด 5 อ่อนวอนครูเพื่อขอออกไปแก้โจทย์การหารยาวบนกระดานดำ ถ้าได้คำตอบที่ถูกต้องพวกเขาจะยกกำปั้นขึ้นแล้วชกกลับเข้าหาตัวอย่างรวดเร็วพร้อมส่งเสียง

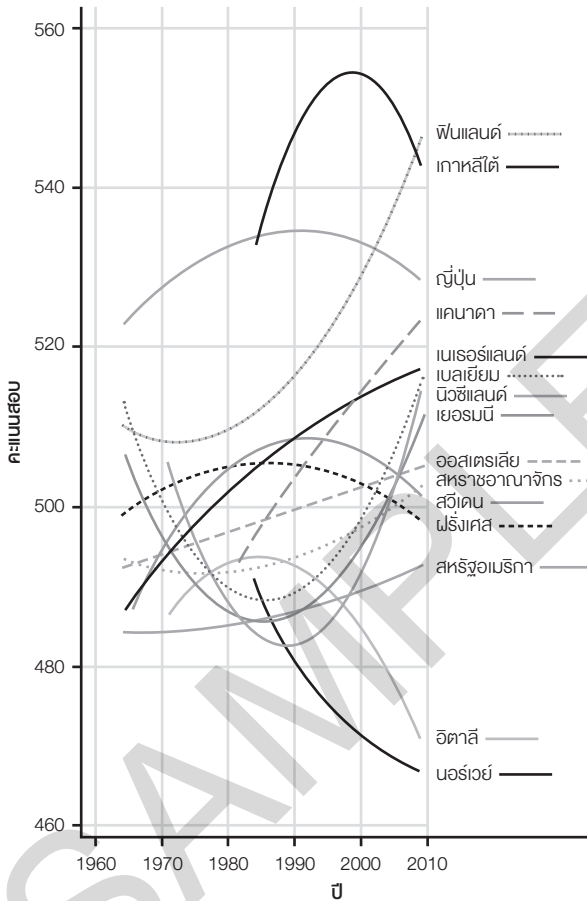
สะใจเบา ๆ ว่า “เฮส!” นี่เป็นโรงเรียนในละแวกที่เกิดการฆาตกรรมขึ้น
แทบทุกสัปดาห์ และอัตราการว่างงานก็สูงถึง 18 เปอร์เซ็นต์

ส่วนในละแวกอื่น ๆ ฉันกลับพบเจอเด็กนักเรียนที่ดูเบื่อโลกแบบ
สุด ๆ พวกเขาไม่มีสมาธิกับการเรียนจนหันมามองทันทีที่คนแปลกหน้า
อย่างฉันเดินเข้าไปในห้อง เด็กเหล่านี้ต่างเฝ้ามอง (ด้วยความคาดหวัง
เต็มเปี่ยม) ว่าฉันจะสามารถทำอะไรที่ดูน่าสนใจแก่พวกเขาได้บ้าง จะได้
ไม่ต้องทนนั่งเบียดต่อไปอีกเป็นชั่วโมง

ฉันบอกกับตัวเองอยู่พักหนึ่งว่าความแตกต่างเช่นนี้เป็นเรื่องปกติของ
โรงเรียนในละแวกที่แตกต่างกัน ซึ่งมีครูใหญ่และครูผู้สอนที่แตกต่างกัน
ฉันตั้งข้อสรุปเอาเองว่าเด็กบางคนโชคดี แต่ส่วนใหญ่ความแตกต่างด้าน
การศึกษาที่สำคัญในหมู่เด็กเหล่านี้มักเกี่ยวข้องกับฐานะทางครอบครัว

แล้ววันหนึ่งฉันก็ตกตะลึงเมื่อได้เห็นแผนผังที่ตั้งที่ปรากฏในหน้าถัดไป
สหรัฐอเมริกายังคงรักษาระดับด้านการศึกษาของตัวเองไว้ได้ตลอด
ผิดจากประเทศอื่น ๆ ที่อันดับพุ่งขึ้นหรือไม่ก็ตกลง ดูฟินแลนด์เป็นตัวอย่าง
ก็ได้! อันดับของประเทศนี้พุ่งขึ้นไปยังจุดสูงสุดของโลกเร็วมาก แล้วเกิด
อะไรขึ้นกับอันดับของนอร์เวย์ที่อยู่ติดฟินแลนด์แต่ดูเหมือนจะตกลงเหวแม้
ไม่ได้มีปัญหาเด็กยากจน ส่วนแคนาดาก็ไต่อันดับจากปานกลางจนขึ้นไป
อยู่สูงพอ ๆ กับญี่ปุ่น ถ้าการศึกษาเป็นผลจากวัฒนธรรมจริง ๆ วัฒนธรรม
จะเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อขนาดนั้นเชียวนะหรือ

จะเห็นได้ว่าทักษะความสามารถของเด็กทั่วโลกพุ่งสูงขึ้นและดิ่งลง
อย่างเป็นปริศนา บางครั้งก็ภายในชั่วระยะเวลาสั้น ๆ แต่นั่นก็ทำให้เกิด
ความหวัง ปริศนาที่ฉันค้นพบในวอชิงตัน ดี.ซี. ยิ่งน่าสนใจมากขึ้นไปอีก
เมื่อมองจากภายนอก ประเทศส่วนใหญ่ไม่สามารถทำให้เด็กทุกคนเรียน
จนถึงระดับสูงได้ แม้กระทั่งในหมู่เด็กที่ฐานะดี สหรัฐอเมริกาจัดว่าอยู่ใน
เกณฑ์ปานกลางเมื่อเทียบกับประเทศส่วนใหญ่ แต่มีประเทศกลุ่มเล็ก ๆ
กลุ่มหนึ่งที่เด็กแทบทุกคนได้เรียนรู้ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ในวิชา

ความเปลี่ยนแปลงของอันดับการศึกษาในประเทศต่าง ๆ : กว่าครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา ประเทศต่าง ๆ ได้จัดสอบวัดผลเด็ก 18 ครั้ง นักเศรษฐศาสตร์ชื่อลูคเจอร์ ไวสมันน์ และอีริก ฮาบุเช็ก ได้นำเสนอผลการสอบของเด็กแต่ละประเทศในรูปกราฟเส้นธรรมดา ผลที่ได้ชี้ชัดว่าอันดับการศึกษาสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างมหาศาลตามกาลเวลา ไม่ว่าจะในทางที่ดีขึ้นหรือแย่ลง

คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน พวกเขาไม่เพียงท่องจำข้อมูลเท่านั้น แต่ยังรู้จักแก้ปัญหาและปรับตัวด้วย หรือถ้าจะพูดให้เจาะจงกว่านั้นก็คือ เด็กเหล่านั้นกำลังถูกฝึกฝนเพื่อเอาตัวรอดในเศรษฐกิจสมัยใหม่

เราจะอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างไร เด็กอเมริกันโดยเฉลี่ยฐานะดีกว่าเด็กทั่วไปในญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ หรือเกาหลีใต้ แต่ทักษะด้านคณิตศาสตร์กลับแย่มากเมื่อเทียบกับเด็กในประเทศเหล่านั้น วิทยาลัยอเมริกาในฐานะที่พ่อแม่มีการศึกษาสูงและเข้าเรียนในโรงเรียนชั้นนำระดับโลกกลับได้คะแนนสอบคณิตศาสตร์เป็นอันดับที่ 18 เมื่อเทียบกับเด็กฐานะดีในประเทศอื่น ๆ อย่างนิวซีแลนด์ เบลเยียม ฝรั่งเศส หรือเกาหลีใต้ เด็กทั่วไปในย่านร่ำรวยของสหรัฐอเมริกาอย่างเบเวอร์ลีฮิลล์ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเมื่อเทียบกับเด็กทุกคนในแคนาดา (ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสหรัฐอเมริกาเลย!) เมื่อมองจากระยะไกล การศึกษาที่ดีเยี่ยมตามมาตรฐานในย่านชานเมืองของสหรัฐอเมริกาก็ันว่าช่างธรรมดาเสียเหลือเกิน

ที่แรกฉันห้ามตัวเองไม่ให้กังวลกับข้อมูลเหล่านี้มากเกินไป มันสำคัญจริง ๆ หรือถ้าเด็กอเมริกันเรียนเก่งเป็นอันดับหนึ่งหรือแม้แต่อันดับสิบของโลก อย่างไรก็ตามนักเรียนอเมริกันชั้นประถมก็ทำคะแนนสอบระดับสากลได้ดีจนน่าชื่นชมโดยเฉพาะวิชาการอ่าน ปัญหาอยู่ตรงที่วิชาคณิตศาสตร์กับวิทยาศาสตร์ต่างหาก ซึ่งจะเห็นชัดที่สุดเมื่อเด็กอเมริกันเติบโตเป็นวัยรุ่น พวกเขาได้คะแนนทดสอบการคิดวิเคราะห์ในวิชาคณิตศาสตร์เป็นอันดับที่ 26 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศพัฒนาแล้ว แต่แล้วไฉนถึงอย่างไรคะแนนสอบระดับสากลของวัยรุ่นอเมริกันก็คาบเส้นหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยมาตั้งแต่ตอนที่เริ่มมีการจัดสอบวัดอันดับแล้ว และที่ผ่านมามีปัจจัยนี้ก็ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของเรามานัก แล้วมันจะไปสำคัญอะไรในอนาคตข้างหน้าละ

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ใหญ่และมีความหลากหลาย เรามีข้อได้เปรียบอื่นซึ่งเหนือกว่าระบบการศึกษาคุณภาพปานกลางของชั้นอนุบาลหนึ่งไปจนถึงชั้นเกรด 12 ไม่ใช่หรือ เรายังคงมีมหาวิทยาลัยที่ผลิตงานวิจัยระดับโลก และเราก็ลงทุนกับการวิจัยและการพัฒนามากกว่าประเทศอื่นใด การเริ่มต้นธุรกิจในประเทศนี้ยังง่ายดายกว่าในเกือบ

ทุกประเทศทั่วโลก ค่านิยมเรื่องการทำงานหนักและพึ่งพาตัวเองนั้นแพร่กระจายอย่างรวดเร็วไปทั่วประเทศเหมือนอย่างที่เคยเป็นมาตลอด

แต่ทุกหนทุกแห่งที่ฉันไปทำข่าว ฉันได้พบเห็นสิ่งเตือนใจว่าโลกเปลี่ยนไปแล้ว ช่วงเวลา 2,300 วันที่เด็กอเมริกันใช้ไปกับการเรียนจนจบชั้นมัธยมปลายนั้นสำคัญกว่าที่เคยเป็นมา ซีอีโอของบริษัทในโอคลาโฮมาซึ่งผลิตพายแอปเปิลให้กับเครื่องร้านอาหารจานด่วนอย่างแมคโดนัลด์บอกกับฉันว่า ในช่วงที่เศรษฐกิจถดถอย ทางบริษัทขาดแคลนพนักงานชาวอเมริกันที่สามารถทำงานในโรงงานสมัยใหม่ได้ หมดยุคใช้แรงคนรีดแป้งและบรรจุพายใส่กล่องแล้ว เธอต้องการคนงานที่อ่านออกเขียนได้แก้ปัญหาเป็น และสื่อสารได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในกะทำงานของตัวเอง แต่กลายเป็นว่าโรงเรียนมัธยมปลายและวิทยาลัยท้องถิ่นในโอคลาโฮมาผลิตคนงานให้ได้ไม่มากพอ

ประธานบริษัทจัดหางานแมนเพาเวอร์ซึ่งมีสำนักงานใน 82 ประเทศกล่าวว่า งานประเภทหนึ่งที่ทำคนทำได้ยากสุด ๆ ไม่ว่าจะที่ไหนคืองานขาย เมื่อก่อนคุณสมบัติที่นักขายต้องมีคือความอดทนอดกลั้นต่อคำพูดของลูกค้าและทักษะการเล่นกอล์ฟที่ดี ทว่าในช่วงหลัง ๆ ตลาดผลิตภัณฑ์และการเงินซับซ้อนขึ้นมาก อีกทั้งใคร ๆ ก็สามารถหาข้อมูลเองได้ (รวมถึงตัวลูกค้าด้วย) ดังนั้น การสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้าจึงไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดอีกต่อไป นักขายจะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อพวกเขาเข้าใจผลิตภัณฑ์ของตัวเองขาย (ซึ่งมีความซับซ้อนและเฉพาะตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ) มากพอ ๆ กับวิศวกรที่คิดค้นมันขึ้นมา

จู่ ๆ เราก็ต้องแบกรับผลกระทบที่หนักหนาสาหัสยิ่งขึ้นจากการศึกษาที่มีคุณภาพปานกลาง คนที่ไม่จบมัธยมปลายไม่สามารถสมัครเป็นพนักงานเก็บขยะในนครนิวยอร์กหรือเข้าร่วมกองทัพอากาศได้อีกต่อไป ทว่ากลับมีเด็กอเมริกันถึง 1 ใน 4 ที่เลิกเรียนกลางคันและไม่คิดจะกลับไปเรียนอีก

ก่อนหน้านี้ไม่มีประเทศไหนเลยที่มีอัตราเด็กเรียนจบมัธยมปลาย สูงกว่าสหรัฐอเมริกา แต่พอถึงปี 2009 สหรัฐอเมริกาก็ตกไปอยู่อันดับที่ 21 ในยุคที่ความรู้สำคัญยิ่งกว่าที่เคยเป็นมา ทำให้เด็กอเมริกันถึงมีความรู้ น้อยกว่าที่ควรจะเป็น เราสามารถโทษได้มากแค่ไหนว่าความหลากหลาย ความยากจน หรือความกว้างใหญ่ของประเทศคือสาเหตุของปัญหา จุดอ่อนส่วนใหญ่มองของเราเกิดจากความล้มเหลวของนโยบาย วัฒนธรรม นักการเมือง หรือผู้ปกครองกันแน่

เราชอบปลอบใจตัวเองว่าอย่างน้อยสหรัฐอเมริกาที่ผลิตเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ออกมาได้มากกว่า พวกเขาอาจไม่ได้เป็นเลิศด้าน วิศวกรรมไฟฟ้า แต่พวกเขาก็กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าคิดค้น และ กล้ามองหาความเป็นไปได้ใหม่ ๆ แต่เราจะมีทางรู้ได้หรือว่าสิ่งที่เราคิดนี้ ถูกต้องจริง ๆ

ตำนานหุ่นยนต์แห่งสแกนดิเนเวีย

ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาทุ่มเทความพยายามอย่างหนักเพื่ออธิบาย ผลลัพธ์ทางการศึกษาที่แตกต่างกันอย่างมากระหว่างประเทศต่าง ๆ คนเหล่านี้ ตระเวนไปเยี่ยมโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในดินแดนอันห่างไกลโดยมีรัฐบาล ออกค่าใช้จ่ายให้ พวกเขาซักถามนักการเมืองและครูใหญ่ จากนั้นก็กลับไปทำสไลด์เพาเวอร์พอยต์เพื่อบรรยายสิ่งที่พบเห็นให้บุคคลากรในประเทศ ของตัวเองฟัง อย่างไรก็ตาม ข้อสรุปของคนเหล่านี้ดูเลือนลางจนน่าโมโห ลองดูฟินแลนด์ที่ได้ชื่อว่ามีการศึกษาที่ดีที่สุดในโลกเป็นตัวอย่างก็ได้ นักการศึกษาชาวอเมริกันเรียกฟินแลนด์ว่าเป็นสวรรค์อันสวยงาม ที่ซึ่งครูทุกคนได้รับการยกย่องชื่นชมและเด็กทุกคนเป็นที่รัก พวกเขายืนยัน ว่าสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้การศึกษาของฟินแลนด์เป็นเช่นนี้ก็เพราะประเทศ

มีอัตราเด็กยากจนที่ต่ำมาก ขณะที่อัตราดังกล่าวในสหรัฐอเมริกาที่สูงอยู่
อย่างไรก็ตาม หากสหรัฐอเมริกายึดคำอธิบายนี้เป็นหลัก เราก็คงไม่มีวัน
แก้ปัญหาการศึกษาได้เลยจนกว่าจะแก้ปัญหาความยากจนได้สำเร็จ

การอ้างปัญหาความยากจนนั้นฟังดูมีเหตุผล สหรัฐอเมริกามีเด็ก
ยากจนอยู่ประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ นับเป็นความอับอายขายหน้าของ
ประเทศ เด็กเหล่านี้ต้องทนทุกข์อยู่กับความเครียดที่ดูเหมือนไม่มีวันจบสิ้น
ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กคนหนึ่งไม่ควรจะต้องพบเจอ โดยเฉพาะแล้ว เด็กกลุ่มนี้ได้
เรียนรู้ระหว่างอยู่ที่บ้านน้อยกว่าและต้องการความช่วยเหลือจากโรงเรียน
มากกว่าเด็กกลุ่มอื่น ๆ

แต่ก็เชื่อว่าเราจะไขปริศนาได้ง่ายขนาดนั้น ถ้าความยากจนคือ
ปัญหาหลักจริง ๆ แล้วกรณีของนอร์เวย์ล่ะ นอร์เวย์เป็นประเทศ
แถบสแกนดิเนเวียที่มีรัฐสวัสดิการและอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ
พวกเขาเก็บภาษีสูงลิ่วแต่คุ้มครองสุขภาพประชาชนอย่างครอบคลุม ที่นี้
มีเด็กยากจนไม่ถึง 6 เปอร์เซ็นต์ซึ่งถือว่าพอ ๆ กับฟินแลนด์และนับว่าต่ำ
ที่สุดประเทศหนึ่งของโลก นอร์เวย์มีงบประมาณด้านการศึกษามากพอ ๆ
กับสหรัฐอเมริกา เรียกได้ว่ามหาศาลทีเดียวเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ
ทั่วโลก แต่ถึงอย่างนั้นคะแนนสอบวิทยาศาสตร์ระดับสากลของเด็กนอร์เวย์
ในปี 2009 ก็ไม่ได้น่าประทับใจมากเท่ากับเด็กอเมริกัน ต้องมีบางอย่างที่
ผิดปกติในนอร์เวย์ และมันไม่ใช่ปัญหาความยากจนอย่างแน่นอน

ในขณะเดียวกัน คนฟินแลนด์เองก็อธิบายความสำเร็จด้านการ
ศึกษาของพวกเขาอย่างคลุมเครือ เท่าที่ฉันได้ยินมา ฟินแลนด์ให้คุณค่า
กับการศึกษามานานเป็นร้อย ๆ ปีแล้ว แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ทำไมในช่วง
ทศวรรษที่ 1950 เด็กฟินแลนด์ถึงเรียนจบมัธยมปลายแค่ 10 เปอร์เซ็นต์
แล้วทำไมในช่วงทศวรรษที่ 1960 ความแตกต่างระหว่างทักษะของเด็ก
ฟินแลนด์ในชนบทกับในเมืองถึงสูงมาก ดูเหมือนว่าตอนนั้นฟินแลนด์จะ
ไม่ได้ให้คุณค่ากับการศึกษาเท่ากับปัจจุบัน ถ้าเช่นนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาอย่างบารัค โอบามา และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเคยกล่าวไว้ว่าพวกเขาอิจฉาระบบการศึกษาของเกาหลีใต้ รวมถึงขึ้นชมบรรดาครูซึ่งได้รับความเคารพอย่างสูงและผู้ปกครองที่มีความคาดหวังสูง หากมองแบบผิวเผิน ๆ เกาหลีใต้ไม่ได้มีอะไรเหมือนฟินแลนด์เลย ระบบการศึกษาของประเทศนี้ขับเคลื่อนไปด้วยการสอบ แคมป์ฤดูร้อนของที่นี่ยังใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนมากกว่าเวลาที่เด็กอเมริกันลี้มิตาตินเสียอีก

เมื่อได้ฟังคำอธิบายที่ไม่สอดคล้องกันเช่นนี้ ฉันก็เริ่มสงสัยไม่หยุดว่าจะเป็นอย่างไรรู้ได้เป็นเด็กในดินแดนที่คนส่วนใหญ่สอบได้คะแนนสูง มีอัตราการเลิกเรียนกลางคันเป็นศูนย์ และเรียนจบระดับอุดมศึกษา เด็กฟินแลนด์เป็นหุ่นยนต์แห่งสแกนดิเนเวียเหมือนอย่างที่ฉันเคยอ่านเจอบ่อย ๆ จริงหรือไม่ เด็กเกาหลีลี้มองว่าตัวเองอยู่ในระบบการศึกษาที่ดีขนาดนั้นเลยหรือ แล้วผู้ปกครองของเด็กล่ะ ไม่เห็นมีใครพูดถึงพวกเขาเลย ผู้ปกครองน่าจะมึนอิทธิพลสำคัญต่อการเรียนของเด็ก ๆ ยิ่งกว่าครูหรือเปล่า

ฉันตัดสินใจใช้เวลาหนึ่งปีออกเดินทางไปทั่วโลกเพื่อเก็บข้อมูลในประเทศที่ขึ้นชื่อเรื่องเด็กฉลาด ฉันอยากเห็นหุ่นยนต์ตัวน้อย ๆ ที่ว่านี้ด้วยตาตัวเอง ฉันอยากรู้ว่าพวกเขาทำอะไรบ้างตอนลี้บโมงเช้าวันอังคารหรือคุยกับพ่อแม่เรื่องอะไรบ้างเวลากลับถึงบ้าน และพวกเขาเป็นเด็กที่มีความสุขหรือไม่

สายสืบภาคสนาม

เพื่อให้ได้พบกับหุ่นยนต์แห่งสแกนดิเนเวีย ฉันต้องอาศัยแหล่งข้อมูลจากวงใน ซึ่งก็คือเด็กที่ได้เห็นและทำในสิ่งที่ตัวฉันเองไม่มีทางได้ทำ ฉันจึงหาทีมผู้เชี่ยวชาญรุ่นเยาว์มาช่วย

ในช่วงปีการศึกษา 2010-2011 ฉันได้ติดตามวัยรุ่นอเมริกันที่โดดเด่น 3 คนระหว่างที่พวกเขาไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนในประเทศที่ติดอันดับด้านความฉลาดสูงกว่าสหรัฐอเมริกา ทั้งสามคนอาสาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของโครงการเก็บข้อมูลนี้ และตัวฉันเองก็เดินทางไปเยี่ยมเยียนและติดต่อกับพวกเขาอย่างใกล้ชิด

เด็กทั้งสามมีชื่อว่าคิม เอริก และทอม พวกเขาพาฉันไปเยี่ยมชมบ้านที่ตัวเองพักอยู่ชั่วคราวและโรงอาหารของโรงเรียนในต่างแดน เด็กแต่ละคนมาจากต่างพื้นที่ในสหรัฐอเมริกา คิมมาจากรัฐโอคลาโฮมาและไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ฟินแลนด์ เอริกมาจากรัฐมินนิโซตาและไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่เกาหลีใต้ ส่วนทอมมาจากรัฐเพนซิลเวเนียและไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่โปแลนด์ เหตุผลที่ไปเรียนแลกเปลี่ยนของแต่ละคนนั้นต่างกัน ฉันได้พบกับพวกเขาด้วยความช่วยเหลือจากองค์กรที่ทำโครงการนักเรียนแลกเปลี่ยนทั่วโลกอย่างเอเอฟเอส (AFS) วายเอฟยู (YFU) และสโมสรรอตาารี

ฉันเลือกวัยรุ่นอเมริกันกลุ่มนี้มาเป็นที่ปรึกษา แต่พวกเขากลับกลายเป็นตัวละครเอกในภารกิจครั้งนี้ ทั้งสามไม่ใช่ตัวแทนเด็กอเมริกันทั้งประเทศและประสบการณ์ที่พวกเขาได้รับก็ไม่ได้สะท้อนความเป็นจริงของเด็กนับล้านคนในประเทศที่ไปเรียนแลกเปลี่ยนทั้งหมด แต่เรื่องราวของเด็กกลุ่มนี้ก็ช่วยให้ฉันได้ค้นพบสิ่งที่ขาดหายไปในการนำเสนอนโยบายทั้งหลาย

เด็กทั้งสามคนช่วยให้ฉันมองอะไรตามความเป็นจริงมากขึ้น พวกเขาไม่ใช่ผู้ใหญ่ จึงไม่ได้สนใจที่จะพูดถึงประเด็นนโยบายของผู้มีอำนาจหรือการเคี้ยวกรำลูกแบบแม่เสืออย่างชาวเอเชีย แต่บอกเล่าเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับเด็กคนอื่น ๆ ซึ่งถือเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลที่สุดสำหรับชีวิตวัยรุ่น พวกเขาสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงสารพัดอย่างในชีวิตใหม่ของตัวเองในแต่ละวัน ไล่ตั้งแต่ห้องครัวที่บ้านของครอบครัวอุปถัมภ์ไปจนถึงห้องน้ำในโรงเรียนของตัวเอง แต่ละคนมีเรื่องที่ยากจะเล่ามากมาย

สายสืบภาคสนามของฉันในแต่ละประเทศแนะนำให้ฉันรู้จักเด็กคนอื่น ๆ ผู้ปกครอง และครู ซึ่งกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมในการไขปริศนานี้ เอริกพาฉันไปพบกับเพื่อนชื่อเจนนี่ซึ่งใช้ชีวิตวัยเด็กครึ่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกาและอีกครึ่งในเกาหลีใต้ เจนนี่ซึ่งกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา โดยไม่รู้ตัวตอบคำถามต่าง ๆ ที่เอริกไม่อาจตอบได้ให้ฉันฟังอย่างอดทน (คุณสามารถดูคลิปวิดีโอการสัมภาษณ์นักเรียนได้ในเว็บไซต์ของหนังสือเล่มนี้ที่ www.AmandaRipley.com)

เพื่อนำข้อสรุปจากเด็กเหล่านี้ไปพิจารณาพร้อมกับปัจจัยอื่น ๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ฉันได้ทำการสำรวจข้อมูลนักเรียนแลกเปลี่ยนคนอื่น ๆ อีกนับร้อยคนเกี่ยวกับประสบการณ์ของพวกเขาในสหรัฐอเมริกาและในต่างประเทศ เด็กวัยรุ่นกลุ่มนี้แตกต่างจากคนส่วนใหญ่ที่ได้แต่แสดงความเห็นเรื่องการศึกษาของประเทศอื่น แต่ไม่เคยได้รับประสบการณ์โดยตรงจริง ๆ ฉันสอบถามพวกเขาเรื่องผู้ปกครอง โรงเรียน และชีวิตความเป็นอยู่โดยเปรียบเทียบกับประเทศของตัวเอง คำตอบที่ได้ทำให้ฉันเปลี่ยนความคิดที่เคยมีเกี่ยวกับปัญหาและจุดแข็งด้านการศึกษาของเรา เด็กพวกนี้รู้ว่าอะไรทำให้การศึกษาของสหรัฐอเมริกาแตกต่างจากประเทศอื่นทั้งในแง่บวกและแง่ลบ และพวกเขาก็นัดจะเล่าให้ฉันฟัง

สุดท้ายแล้วเมื่อหันกลับมามองที่สหรัฐอเมริกา ฉันก็เริ่มเห็นสิ่งต่าง ๆ ในแง่บวกมากขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่าประเทศของเราเสียเวลาและเงินมากมายไปกับสิ่งที่ไม่สำคัญ และที่แย่กว่านั้น โรงเรียนและครอบครัวชาวอเมริกันดูจะสับสนและไร้จุดมุ่งหมายเมื่อเทียบกับโรงเรียนและครอบครัวชาวฟินแลนด์ เกาหลีใต้ และโปแลนด์ที่ฉันได้ไปสัมผัสมา แต่ฉันก็เชื่อเช่นกันว่าไม่มีสิ่งใดที่ผู้ปกครอง นักเรียน และครูชาวอเมริกันจะทำได้ หรืออย่างน้อยพวกเขาก็อาจทำได้ดีกว่านี้ในอนาคตข้างหน้า

ภาพที่ฉันมองเห็นก็คือ เด็กทุกคนจะได้รับการศึกษาตามที่สมควรได้รับ มันอาจไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดขึ้นได้จริง ต่อให้เราต้องเผชิญกับปัญหาการเมือง กฎระเบียบอันจุกจิก ข้อตกลงของ

สหภาพครูอันแสนจะคร่ำครึ หรืออคติของผู้ปกครองที่บั่นทอนระบบการ
ศึกษาทุกหนทุกแห่งก็ตาม และประเทศอื่น ๆ ก็สามารขี้แนะแนวทางให้
กับเราได้

SAMPLE